

Tại Sao Chưa Có một Cuộc Nổi Dậy của Toàn Dân?

Hương Dương tở

Gần 40 năm sau khi bọn Cộng Sản xâm chiếm miền Nam, gần 60 năm chúng tàn bạo đô hộ Miền Bắc nhưng không ai hiểu được tại sao dân chúng không một lần nổi dậy tìm cách lật đổ cái chế độ độc tài dã man của chúng. 25 năm đã trải qua kể từ ngày chủ nghĩa Cộng Sản bị xa thải ở Nga Xô và các nước Đông Âu, ngày nay những dân tộc đã được giải phóng khỏi gông cùm Cộng Sản ở Đông Âu vẫn rùng mình nổi gai ốc khi nhắc tới những kinh hoàng của quá khứ, họ muốn quên hết những kinh nghiệm đau thương mà họ đã phải trải qua, họ không còn muốn nhớ tới cái dĩ vãng khốn nạn xa xưa đó nữa. Ấy thế mà ở nước ta, mặc dù khốn khổ, mặc dù phải sống trong sự kìm kẹp, sự khủng bố tinh thần không ngừng, sống dưới ách gông cùm của một chế độ độc tài ác nhân thất đức, nhưng dân chúng Việt Nam vẫn cắn răng chịu đựng, vẫn ngậm miệng im the, vẫn không dám vùng lên. Lý do đơn giản là vì trước bạo lực của mũi súng và nhà tù, họ sợ, họ không dám ngó ngoáy, họ đâm ra hèn nhát. Họ đành chấp nhận định mệnh, chấp nhận ươn hèn để được yên thân, yên thân sống một cách nhục nhã, sống hẩm hiu, sống một cuộc sống không phải của con người. Bởi vì sống mà bị tước mất hết những quyền căn bản của con người, sống mà lúc nào cũng bị đầy đọa, đe dọa, sống mà run sợ, thì đâu khác gì sống như một con vật? Chế độ bạo tàn của Cộng Sản đã buộc họ phải ngậm miệng, cúi đầu tuân thủ những mệnh lệnh vô nhân đạo, riết họ không còn nhận thức được đâu là lẽ sống của con người nữa. Họ đã quên đi tất cả những giá trị của đời sống, họ không còn cái hùng khí vốn là bản chất của dân tộc họ.

Bởi thế cho nên muốn họ nhận thức được lẽ phải, muốn họ sáng con mắt ra, muốn họ ý thức được rằng họ đang sống hèn, sống theo bản năng, sống chỉ để mà sống, muốn họ ý thức rằng phải chấm dứt cái lối sống thê thảm hiện tại của họ thì phải có một sự kích động từ bên ngoài họ, cũng như muốn ngọn lửa bùng cháy thì phải có ngòi châm, phải có tia lửa làm bộc phát, làm bùng lên lòng căm hờn, bùng lên sự phẫn uất thúc đẩy họ nổi dậy, sẵn sàng chịu hy sinh, sẵn sàng dùng bạo lực chống lại cái bạo lực của nhà nước, chống lại sự khủng bố, sự đe dọa, hủy diệt hệ thống tuyên truyền của Đảng.

Như thế, muốn cho người dân nổi dậy, trước tiên phải có một sự kích động, phải làm cho họ thức tỉnh khỏi cơn u mê, phải làm cho họ cam đảm vùng lên chống đối, vùng lên phản kháng, vùng lên giành lại những quyền được sống trong tự do và hạnh phúc của họ. Phải tuyên truyền rĩ tai, phải khuyến khích, phải thúc dục, phải cho họ thấy rằng không còn lối thoát nào khác hơn là đồng lòng tranh đấu giành lại quyền được sống cho ra sống, sống oai hùng, sống hãnh diện với lịch sử vẻ vang của dòng giống Lạc Hồng.

Làm sao Kích động Lòng Dân?

Việc kích động lòng dân phải được tổ chức qui mô, qui củ, liên tục, bằng đủ mọi hình thức, phải được cân nhắc kỹ lưỡng để có thể đạt tới mục tiêu nhất định là gây ra cuộc nổi dậy như mong muốn. Tất nhiên là phải khôn khéo để kế hoạch không bị giặc thù ra tay dập tắt hay phá hoại. Mưu chước là ở những người hành sử công tác kích động nhất là vào những lúc tổ chức còn sơ khai. Phải làm từ từ khôn khéo nhất là lúc ban đầu, tụu trung vào giới thanh niên học sinh sinh viên có tinh thần yêu nước, phải biết người biết ta, phải bảo toàn cơ sở để tồn tại lâu dài. Những người cầm đầu phải ẩn danh, không ra mặt, phải tranh đấu bí mật bởi vì công khai là bị chúng nó quật ngã liền. Họ phải biết khiêm tốn, biết vì đại sự mà tự trấn áp mình xuống để làm nên việc, biết quên mình mà tranh đấu cho người khác, cho toàn dân, cho đất nước.

Ngày xưa Việt Minh cũng kích động thanh niên đi làm cách mạng, chúng kích động lòng yêu nước của tuổi trẻ nên bao nhiêu người bỏ nhà vào chiến khu để rồi bị kẹt luôn. Một số nhỏ, sau khi biết rõ mưu mô thâm độc của bọn HCM và thấy mình quá ngây thơ nên bị bịp, tìm đường trở lại với chính nghĩa. Vào những năm 60 các trí thức Miền Nam cũng bị chúng dụ dỗ vào bưng thành lập cái gọi là Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam, sau này cay cú vì chưa ho he đã chúng vui dập, năm 1975 Cộng Hòa Miền Nam Việt Nam tưởng ngon lành, đầu dè chưa đầy một năm sau đã bị CS Hà Nội cho chìm xuống.

Nhưng nói cho cùng thì công tác kích động lòng dân của bọn Cộng sản quả không có chỗ chê: chúng biết dùng đủ mọi thủ đoạn để lôi cuốn lòng dân, vừa tuyên truyền bịp bợm vừa khủng bố tinh thần, vừa dùng lời khuyến dụ, vừa áp đảo tinh thần bằng trăm mưu ngàn kế, đe dọa có, thủ tiêu có, kìm kẹp có, để buộc người dân phải theo chúng. Dưới thời Việt Nam Cộng Hòa bao nhiêu thanh niên sinh viên học sinh đã nghe lời khuyến dụ đường mật của chúng, đứng lên tổ chức những cuộc biểu tình, bãi khóa, tham gia cả vào những vụ

phá hoại, công kích các căn cứ quân sự của Miền Nam? Bao nhiêu người đã làm tay sai cho chúng phản bội lại chính thể nuôi dưỡng họ, cho họ được ăn sung mặc sướng? Dù vậy chúng vẫn thất bại ê chề vào dịp Mậu Thân khi chúng tổng tấn công vào những thành thị Miền Nam, chúng đã tưởng chúng tiến quân tới đâu thì cũng được “nhân dân” chào đón, ủng hộ, giúp đỡ. Nhưng chính vì chúng đã tự phụ tự đắc nên đã ước tính sai lầm: chính vì vậy mà cuộc “tổng công kích Miền Nam” của chúng mới là một cuộc thảm bại ê chề. Ngay cả vào những ngày Tháng Ba và Tháng Tư năm 1975, chúng kéo quân tới đâu thì dân chúng chốn chạy bỏ đi, bao nhiêu người bị chúng nã đại pháo chết trên con đường chạy loạn? Những người kẹt ở lại những vùng chúng chiếm được, bao nhiêu người tung hô chúng? Bởi vì với thời gian ai cũng biết bộ mặt gian ác của Cộng Sản, ai cũng rõ những lời bịp bợm của chúng.

Vì chính nghĩa, chúng ta không thể phụ lòng dân mà tuyên truyền bịp bợm, dùng những thủ đoạn thất nhân ác đức giống Cộng sản để chiêu dụ dân chúng. Nhưng chúng ta cần khơi động nơi họ lòng căm thù Cộng sản hầu thúc dục người dân yêu nước nổi dậy, diệt hết bọn lợi dụng hai tiếng “cách mạng” để hại dân hại nước, vinh thân phì gia. Nhưng đối với giặc Cộng thì chúng ta cũng phải mưu mô thủ đoạn, cũng phải “gậy ông đập lưng ông”, lấy bạo tàn diệt bạo tàn, không thể nhân đạo, không thể tha thứ, không nhân nhượng hay thỏa hiệp. Chỉ còn một con đường duy nhất phải theo để cứu nước cứu dân là diệt hết tận gốc cái bọn phản nước hại dân, theo chân giặc Tàu bán đứng quê hương dân tộc. Không kẻ thù nào, kể cả bọn ngoại xâm, lại đáng kính tởm, đáng thù ghét, đáng tiêu diệt cho hết bằng bọn Cộng Sản Hà Nội. Chúng không cùng giống nòi Lạc Hồng với chúng ta, chúng là bọn quỷ đột lột con người sinh ra để hủy hoại dân tộc ta.

Kích động người dân là để họ thức tỉnh, để họ hết u mê, hết ù lì, hết vô cảm, để họ nhận thức cái nghĩa vụ của họ đối với xã hội, với chính họ và gia đình họ, và đối với cả con cháu họ sau này. Đó là một nhiệm vụ cao cả mà đất nước trao cho giới thanh niên, sinh viên học sinh, giới công nhân lao động, và giới trí thức, là những giới có tinh thần yêu nước yêu dân tộc hàng đầu, họ là những người có trọng trách đối với lịch sử, họ có cái trọng trách giải cứu dân tộc, bảo vệ sự tồn vong của đất nước. Họ là những người sẵn sàng hy sinh tính mạng để giữ gìn bờ cõi, chống bọn xâm lăng phương Bắc. Nhưng trước hết nhiệm vụ của họ là làm sao cho cái chế độ tay sai độc tài ác nhân ác đức ở Hà Nội phải sụp đổ, những tên đồ tể, đồ đệ của tên cáo già Hồ chí Minh, phải đền tội trước nhân dân, phải bị xử tử, phải bị chu di tam tộc. Lịch sử nước ta đã tới lúc phải sang trang, một tương lai sáng ngời phải đến với dân tộc Việt Nam oai hùng. Bọn Cộng sản Hà Nội không còn lối nào thoát, chúng ta sẽ theo đuổi chúng tới chân trời góc biển để tiêu diệt chúng không thương tiếc. Ngày trước chúng gây sự căm thù thực dân thế nào thì giờ đây chúng ta cũng gây nổi căm thù chúng như thế.

Nói về sự căm thù Cộng Sản thì ngoài một thiểu số nhỏ hoặc vì ngu si đần độn bị đầu độc bằng tuyên truyền riết thành bị rửa óc (brainwashed), không còn đủ trí khôn nên mù quáng. Bọn này tiếp tục ca tụng chúng, hoặc vì được cho chấm mút, cho hưởng tí cơm thừa canh cặn nên hòa theo chúng, tiếp tục bám đít chúng để tồn tại. Còn lại thì đa số tuyệt đối người dân đang chán ghét bọn cầm quyền Cộng Sản, đang uất ức căm thù chúng, chỉ muốn chúng chết, muốn một thảm họa lớn xảy ra để cả lò nhà chúng bị tiêu diệt, để chúng biến đi khỏi mặt trái đất này. Bao nhiêu năm người dân đã phải chịu sự khốn khổ, đầy đọa, hành hạ cả về tinh thần lẫn thể xác, bị đối xử bất công, chịu bao nỗi oan ức? Làm sao họ không oán hận bọn giặc Cộng, làm sao họ không căm thù chúng? Nhưng vì bản năng sinh tồn, vì bị chúng khủng bố tinh thần nên họ phải câm miệng, họ bị bó tay, họ không dám ho he. Bởi vì chỉ mới tỏ ra mình bất đồng với chúng - chứ chưa có ý tưởng chống lại chúng – là đã bị mời lên “làm việc” bị tra khảo, tra tấn, bị cho đi tù, đi đày. Tâm trạng người dân là như thế đó. Một mặt thì căm ghét bọn chúng, mặt khác thì sợ bị chúng ám hại...

Nhưng như các cụ ta đã nói “một cây chẳng làm nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao”, hành động cá nhân không thể đi tới được kết quả. Trong cái “địa ngục đỏ” nơi bạo lực chế ngự, thì hành động cá nhân sẽ chỉ mang tai họa đến cho người “có gan yêu nước một mình.” Bao nhiêu người có máu anh hùng đã có gan đứng lên chống đối chúng để rồi phải đi tù, bị hành hạ, bị trả thù vì hành động yêu nước của mình. Ai cũng kính phục hành động yêu nước của những con người anh hùng đó, nhưng chỉ có thể, kết quả không đi đến đâu. Trái lại cá nhân phải trả cái giá quá đắt. Chỉ có sự đoàn kết mới tạo được sức mạnh của người dân. Hình ảnh bó đuốt cũng thể hiện sự kiện chỉ bằng hành động tập thể, tức sự nổi dậy đồng loạt của toàn dân mới tạo nên được cái sức mạnh vũ bão của nhân dân, mới thắng được bạo tàn. Đưa một cây đuốt cho đứa bé bảo nó bẻ thì nó bẻ được liền, nhưng đưa cả bó cho nó đố nó bẻ nổi? Đó là bài học cho chúng ta. Những cuộc vùng dậy đơn lẻ của từng cá nhân chỉ đưa tới sự hy sinh không ích lợi gì. Nhưng nếu khơi động được cả một cuộc đồng khởi nghĩa, một cuộc vùng dậy của toàn dân thì, lịch sử đã chứng minh điều này, chế độ độc tài tàn bạo nhất cũng sụp đổ.

Lịch sử dựng nước và đấu tranh giữ nước của dân ta đã cho thấy rõ điều đó: chỉ bằng cách dựa vào sức mạnh của toàn dân, chúng ta mới viết nên những trang sử sáng ngời. Từ các đời vua Hùng, dân ta đã biết đứng lên cùng nhau đấu tranh chống giặc ngoại xâm và đến đời nhà Trần chính tiếng hô "Quyết chiến!" vang như tiếng sấm tiếng sét của các bộ lão trong hội nghị Diên Hồng đã nói lên sự quyết tâm đoàn kết chống giặc của nhân dân ta. Nhờ thế dân Việt ta mới đánh đuổi được bọn ngoại xâm. Ngày nay cũng chỉ sự đoàn kết, sự chung lòng chung sức, sự đồng tâm nhất trí mới có thể mang tới thành quả chúng ta mong muốn. Chân lý cuối cùng là: "một người thì không thể làm nên việc nhưng nếu có nhiều người chung sức thì việc dù lớn đến mấy cũng sẽ thành công, bạo tàn đến đâu rồi cũng phải chết, Việt gian dù có dùng khùng bố bạo lực đến đâu rồi cũng sẽ bị làm cỏ. Không gì thắng được sức mạnh của toàn dân."

Phương Thức Khích Động Lúc Ban Đầu:

Một trong những phương thức hữu hiệu để châm cái ngòi nổ là thổ lộ cho nhau nghe, rỉ tai, lên tiếng, nói lên những cảm tưởng, những ước vọng, tỏ rõ mối quan tâm chung. Phương thức truyền miệng là một trong những hình thức tuyên truyền tích cực, mà người dân nào cũng có thể lặng lẽ làm được, rỉ tai giữa cá nhân và cá nhân không công khai nên không dễ bị kiểm soát. Tuy không công khai nhưng tác dụng của nó vô cùng lớn vì nó lan truyền theo công thức vết dầu loang, nó đi từ nơi này tới nơi kia, từ từ nhưng rất hiệu quả. Hãy nói cho nhau nghe, hãy tâm sự, tâm tình, kể cho nhau biết nỗi ưu tư chung, loan truyền những gì mọi người phải đồng tâm làm, những gì phải cùng nỗ lực thực hiện. Trong gia đình cha nói cho các con nghe, anh em bàn với nhau. Trong đám bạn bè thân thiết, thổ lộ cho nhau biết những nguyện vọng của toàn dân, nói cho nhau biết những cái xấu xa của chế độ cầm quyền để thúc đẩy đồng loạt nổi dậy, vân vân... Công nhân nông dân! Hãy cùng nhau tổ chức cuộc vùng dậy khai phóng con người lao động. Trí thức! hãy thôi chùn chân, hãy thoát ra khỏi cái tháp ngà, hãy đóng vai trò hướng dẫn, vai trò cố vấn lịch sử của mình. Thanh niên học sinh sinh viên, các bạn là thành thần nồng cốt để tổ chức cuộc nổi dậy, làm cách mạng lịch sử, bàn tay các bạn sẽ cải tổ xã hội, mang lại hạnh phúc no ấm, tự do thanh bình cho quê hương!

Phương thức tuyên truyền bằng miệng này hữu hiệu nhất vì tính cách lén lút, bí mật của nó. Dưới chế độ công an trị như ở nước ta - những bản báo cáo quốc tế cho biết cứ 5 người dân là có một công an chìm hay nổi - , những gì làm công khai qua làn sóng Internet dễ bị phát hiện nhanh chóng và làm cho vô hiệu hóa. Mới đây nhất, chính quyền Cộng sản bày thêm ra cái trò phạt tiền - một số tiền rất lớn hơn 4000 dollars - những ai viết những thông tin có hại cho nhà nước. Chưa kể là những người viết blogs, facebook, twitter, v.v... trước sau hầu như đều bị bắt bỏ tù một cách vô nhân đạo và không mong gì những tổ chức nhân quyền hay những chính phủ nước ngoài có thể cứu được, bởi vì chính phủ Hà Nội không coi những cơ quan này ra gì. Những lời phê bình hay lên án của quốc tế, chớ đừng nói gì của chúng ta, đều không có một ý nghĩa gì hết đối với bọn đồ tể đồ, chúng bỏ hết ngoài tai, càng chửi chúng càng hung hăng, càng làm dữ hơn. Đối với chúng lẽ phải là của kẻ có bạo lực trong tay. Khi giờ đã điếm thì chỉ có cách dùng bạo lực của toàn dân mới diệt được bạo lực của bọn quỷ đồ, chỉ súng đạn mới chống lại được súng đạn.

Giới trẻ am hiểu tình hình am hiểu kỹ thuật thông tin tân tiến, bổn phận của họ là phải tìm ra một phương thức xử dụng hữu hiệu Internet để tuyên truyền, để thông báo cho nhau nghe, để cùng lên chương trình hành động mà không bị bọn chó săn đồ khám phá, truy lùng. Họ có nhiệm vụ lịch sử là biết kết hợp văn minh tiên tiến với những phương thức tuyên truyền rỉ tai truyền thống cổ điển. Những kỹ sư, kỹ thuật gia, những nhà thông thái về khoa học trẻ tuổi, bổn phận của các bạn là moi óc tìm tòi cho ra những lối đấu tranh qua con đường thông tin tiên tiến trên mạng, làm thế nào để qua mắt được bọn chó săn nô lệ mù quáng của chế độ. Trách nhiệm của giới trẻ thông minh sáng suốt và đầy nhiệt tình với quê hương dân tộc là phải làm sao có thể kết hợp lại với nhau thành một mạng nhện vĩ đại bao trùm không những trong nước mà cả ngoài nước nữa. Hãy đồng lòng kết hợp hành động trên khắp mọi ngõ ngách của thế giới để đi tới con đường giải phóng chúng ta khỏi độc tài áp bức. Chúng ta chỉ lặng lẽ hành động, hãy ngưng chửi bới vô ích, hãy ngưng mọi hoạt động đấu tranh hoà bình như thương lượng hay thỏa hiệp. Chỉ có một con đường đi tới thắng lợi là đồng lòng giết thù, đập đổ cái tường thành của áp chế độc tài, của ách đô hộ thực dân trá hình.

Tạm kết:

Toàn thể chúng ta phải kiên trì làm cái công việc rỉ tai loan truyền những nguyện vọng chung trên. Phải quyết tâm thực hiện cho bằng mọi giá công cuộc cách mạng. Phải giữ vững lòng tin tưởng rằng cuối cùng chúng ta sẽ thắng, bọn giặc thù sẽ chết. Phải kiên địch lập trường giết giặc cứu nước cứu dân, phải sẵn sàng chấp

nhận sự hy sinh để chu toàn trọng trách đối với lịch sử, đối với dân tộc đất nước. Chúng ta phải đồng lòng nói lên nỗi lòng của dân tộc ta, phải truyền đi lời thề danh thếp của chúng ta trong một “Hội nghị Diên Hồng của thời đại!”

Còn tiếp